

E D I T U R A S C R I P T U M®

Războinicul

Caleb

De aceeași autoare
la Editura Scriptum au mai apărut:

Chemarea șofarului
Copilul ispășirii
Firul stacojiu
Grădina Leotei
Răscumpărată prin iubire
Un mister tulburător

Seria: O genealogie a harului

Speranță – Tamar
Credință – Rahav
Dragoste – Rut
Îndurare – Batșeba
Ascultare – Maria

Seria: Fiii încurajării

Preotul – Aaron
Războinicul – Caleb
Prințul – Ionatan
Profetul – Amos
Scribul – Sila

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RIVERS, FRANCINE

Războinicul - Caleb / Francine Rivers. — Oradea: Scriptum, 2014

ISBN 978-973-1813-84-4

FRANCINE RIVERS

Războinicul *Caleb*

Un bărbat înflăcărat, ale cărui cuvinte au zguduit inima poporului.

Un bărbat de acțiune, a cărui curaj a salvat viața multor oameni.

Un bărbat al credinței, a cărui pasiune l-a condus
către adevăratul Dumnezeu.

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
The Warrior: Caleb
© 2005 by Francine Rivers. All rights reserved.
Published by arrangement with Browne & Miller Literary Associates, LLC.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Războinicul: Caleb
de Francine Rivers
Secțiunea *Caută și vei găsi* este scrisă de Peggy Lynch.

© 2014 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea — Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Foto autoare © Elaina Burdo

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

*Acest roman este o ficțiune. Nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul
imaginației autoarei. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane
în viață sau decedate este întâmplătoare și neintenționată.*

Citatele biblice sunt traducerea D. Cornilescu, adaptate după variantele în limba engleză,
folosite de autoare în original.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-973-1813-84-4

Tiparul executat în U.E.

*Bărbăților credinței
care slujesc
în umbra altora.*

mulțumiri

Încă de la începutul carierei mele de scriitoare, soțul meu, Rick, m-a binecuvântat cu încurajările sale. Fără el, probabil că nu aș fi avut curajul să trimit la vreo editură primul manuscris care a marcat începutul călătoriei mele în lumea scrisului. Rick îmi ascultă ideile, mă găzduiește în biroul său de la Rivers Aviation, pregătește o cafea delicioasă și îmi editează manuscrisul final. Iar în diminețile reci face și focul, totul pentru a-mi crea cele mai bune condiții de muncă.

Domnul m-a binecuvântat și cu prieteni care mă încurajează. Doresc să îi menționez îndeosebi pe doi dintre aceștia: Peggy Lynch și pastorul Rick Hahn. Am și pierdut șirul ocaziilor în care am sunat-o pe Peggy sau pe pastorul Rick ca să îi întreb unde anume se află un anumit text din Scriptură sau ca să verific dacă am înțeles bine anumite lucruri din Cuvântul lui Dumnezeu. Amândoi acești prieteni Îl iubesc pe Isus încă din copilărie, sunt pasionați de Cuvântul lui Dumnezeu și sunt niște învățători ai Scripturii înzestrați de Dumnezeu. Ei a jucat un rol important în întoarcerea mea și a soțului meu la Dumnezeu, și continuă să ne îndrume și să ne încurajeze și astăzi în umblarea noastră cu Domnul. Domnul să vă răsplătească amândurora bunătatea pe care ne-o arătați!

Francine Rivers

Vreau să îi mulțumesc editorului meu, Kathy Olson, și lui Ron Beers pentru sprijinul și încurajările lor necurmate. Apreciez enorm disponibilitatea lor de a lucra alături de mine pentru a da forță fiecărei lucrări scrise de mine. La editura Tyndale sunt nenumărate persoane care m-au încurajat și s-au rugat pentru mine de-a lungul anilor. Încă de la începutul relației noastre, m-am simțit parte a echipei.

De asemenea doresc să le mulțumesc tuturor celor care s-au rugat pentru mine de-a lungul anilor și pe tot parcursul acestui proiect. Când mă năpădesc îndoielile, lucru care se întâmplă adesea, îmi amintesc că mă purtați în rugăciune. Domnul să vă răsplătească fiecăruia bunătatea pe care mi-o arătați!

Domnul Isus Cristos să fie glorificat prin această lucrare izvorâtă din Cuvântul Său! Mă rog ca fiecare cititor să fie încurajat să Îl iubească pe Domnul cu toată inima, cu tot cugetul, cu tot sufletul și cu toată puterea sa și să umble zi de zi pe căile Lui. Isus este viața din belșug și viața veșnică. Binecuvântat să fie Numele Domnului!

introducere

DRAGĂ CITITORULE,

Aceasta este al doilea din cinci romane dedicate unor oameni ai credinței din Biblie, care au slujit în umbra altora. Au fost bărbați din Orient, care au trăit în vremuri străvechi, dar a căror poveste de viață are impact și astăzi în viața noastră, în situațiile dificile cu care ne confruntăm în prezent. Au fost bărbați încercați. Au avut curaj. Și-au asumat riscuri. Au făcut lucruri neașteptate. Au trăit o viață provocatoare și uneori au făcut greșeli – greșeli mari. Acești bărbați nu au fost desăvârșiți, și cu toate acestea, în infinita Sa îndurare, Dumnezeu i-a folosit în planul Său desăvârșit pentru a Se revela lumii.

Trăim vremuri tulburătoare, când milioane de oameni caută răspunsuri. Acești bărbați trasează o direcție. Lecțiile pe care putem să le învățăm de la ei sunt la fel de adecvate azi ca și în vremea când au trăit ei, acum mii de ani.

Aceste personaje istorice au trăit în vechime. Firul epic al relatării mele se inspiră din viața lor reală, așa cum este prezentată în Biblie. Pentru o lectură completă asupra vieții lui Caleb, îți recomand cartea Numeri, Iosua și începutul cărții Judecători.

Francine Rivers

Acest roman este o ficțiune istorică. Intriga povestirii este inspirată din relatarea Scripturii. Pornind de aici, am construit acțiunea, dialogul, motivația internă și, în anumite situații, personaje adiționale pe care le-am considerat concordante cu relatarea biblică. Am încercat să păstrez în mare parte mesajul scriptural, adăugând doar ceea ce am considerat necesar pentru a ne ajuta să înțelegem mesajul.

La finalul fiecărui roman am inclus o scurtă secțiune de studiu. Autoritatea supremă cu privire la personajele Bibliei este Biblia însăși. Te încurajez să o citești pentru a dobândi o mai bună înțelegere. Și mă rog ca pe măsură ce citești Biblia, să devii conștient de continuitatea, consistența și confirmarea planului lui Dumnezeu peste veacuri – un plan care te include și pe tine.

Caleb a trăit efectiv porunca lui Dumnezeu din Deuteronom 6:5 – „Să-L iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta.“ Fie să arătăm și noi pasiunea și supunerea de care a dat el dovadă în viața noastră de urmași ai Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Cristos.

FRANCINE RIVERS

o notă către cititor

Experții în studiul Bibliei au păreri diferite în ce privește întrebarea dacă acel Caleb a cărui genealogie este prezentată în 1 Cronici 2 este una și aceeași persoană cu Caleb care a iscodit Țara Promisă împreună cu Iosua în Numeri 13. Știm că iscoada Caleb a avut o fiică pe nume Acsa (Iosua 15:16), iar Caleb din 1 Cronici 2 a avut de asemenea o fiică pe nume Acsa (2:49). Această corespondență a determinat autoarea să aleagă, pentru scopul acestei povestiri, concepția conform căreia cei doi sunt unul și același bărbat. În această interpretare, referințele la „Caleb fiul lui Iefune“ sunt interpretate drept fiind „Caleb, urmașul lui Iefune.“

unu

— Fugi!

Nu-l auzi nimeni, așa că Chelubai își vârî degetele în gură și scoase un fluierat strident. Rudele lui își ridicară creștetul. El arătă spre cerul ce se întuneca. Își ridicară ochii și rămaseră privind.

— *Găsiți o ascunzătoare!*

Bărbați, femei și copii își aruncară sapele și se risipiră care încotro. Chelubai îi urmă. Fiind cel mai departe pe câmpul lui Faraon, el trebuia să alerge cel mai mult. Norii negri și amenințatori se mișcau cu o viteză înspăimântătoare, aruncând o umbră rece peste ținut. Să fie Leul lui Dumnezeu cel care scotea asemenea răgete din întunericul acela? Oamenii alergau mai repede, țipând și ținându-și mâinile deasupra capului.

O săgeată de lumină zimțată străfulgeră și lovi tocmai în mijlocul câmpului de secară. Flăcări țâșniră din țărână și tulpinile de secară coaptă se aprinseră îndată. Ceva tare se izbi de țeasta lui Chelubai. Apoi iar și iar, ca niște pietricele ce cădeau peste el revărsate dintr-o palmă deschisă. Iar aerul se făcu rece, atât de rece că răsuflarea i se preschimbă în aburi fumurii în timp ce respira gâfâind. Plămânii îi ardeau. Oare avea să reușească să se adăpostească înainte să-l răpună

Francine Rivers

unul din fulgerele acelea de foc? Ajunse la casa lui din cărămizi, trânti ușa în urma sa și se rezemă de ea.

Gâfâind greu, o zări pe nevasta lui, Azuba, chircită într-un colț, cu cei doi băieți mai mari ghemuiți lângă ea, în timp ce pe cel de-al treilea, care urla din răspuțeri, îl ținea la piept. Băieții lui mai mari, Meșa și Mareșa, priveau cu ochi mari, dar tăcuți. Mama lor, întâia nevastă a lui Chelubai, nu ar fi cedat atât de ușor la istericalele lor. Când îl adusese pe Mareșa pe lume, aceasta înfruntase moartea cu mai mult curaj decât dădea dovadă Azuba acum în fața acestei furtuni.

Fața ei înspăimântată era brăzdată de lacrimi.

— Ce-i cu larma asta, Chelubai? Ce se întâmplă? Vocea îi era tot mai stridentă, iar la un moment dat erau mai puternice decât ale micuțului. *Ce se întâmplă?*

El o apucă de umeri și o scutură cu putere.

— Taci! Îi dădu drumul și-și trecu mâinile peste creștetele fiilor săi. Tăceți. Îi sărută pe rând pe fiecare. Șșșș. Stați cuminți. Nici inima lui nu mai rezista mult, amenințând să explodeze făcând țandări toate chingile ei din carne și oase. Nu mai simțise niciodată o asemenea groază, dar trebuia să rămână calm, de dragul lor. Își aținti privirile la familia sa, mângâindu-i, încurajându-i. Șșșș...

— *Abba*. Fiul său mai mare, Meșa, se lipi tare de el, îngropându-și degetele în veșmântul lui Chelubai. *Abba...*

Un bubuit teribil se lăsă peste casă, de parcă o mie de pumni ar fi lovit-o deodată. Azuba își plecă fruntea, căutând ocrotirea umărului său. Meșa se lipi și mai strâns de el. Pietre tari și albe zburau pe geam în casă. Curios, Chelubai se ridică. Atunci când nevasta și fiii săi protestară, îl puse pe Meșa lângă Azuba.

— Stai liniștită. Vezi de Mareșa.

Chelubai nu se putea baza pe Azuba să-i mângâie pe copii. Nu erau copiii ei, iar ea avea întotdeauna să-l îndrăgească mai mult pe cel care era carne din carnea ei.

— Unde te duci?

— Vreau să văd!

— Chelubai!

El își ridică mâna, reducând-o la tăcere. Traversă odaia, se întinse și luă o piatră. Era tare și rece. O întoarse în mână, o studie. Deveni

Războinicul – Caleb

alunecoasă. Încrunțat, perplex, o duse în gură. Privi înapoi la nevasta și la copiii lui.

— Apă! Luă altele câteva și le aduse Azubei și fiilor săi. Gustați. Numai Meșa se încumetă. E apă. Apă tare ca piatra!

Dârdâind, Azuba se ghemui și mai tare la colț.

— Ce fel de vrajă mai e și asta? Când un fulger de lumină lovi dincolo de geam, ea urlă; băieții țipară ca apucații. Chelubai luă păturile de pe rogojinile din paie și le aruncă peste copii.

— Stați jos.

— Nu poți să ieși acum afară. Poți să mori!

El îi acoperi gura cu mâna.

— Femeie, nu înrăutăți și mai mult lucrurile. Frica ta este o boală de care ei nu au nevoie.

El privi cu subînțeles spre băieți.

Ea nu mai scoase niciun sunet, cu toate că ochii îi erau măriți de frică. Îi trase pe băieți mai aproape de ea, strângând păturile în jurul lor, acoperindu-i până peste cap.

Dobitoacele agitate făceau larmă, lovind cu copitele în timp ce căutau să scape. Chelubai era bucuros că își adusese perechea de boi mai devreme acasă, altfel i-ar fi pierdut, la fel ca ceilalți. Se ridică și se apropie de fereastră. Ferindu-se într-o latură a deschizăturii, încerca să privească afară. Un miros acru era purtat de aerul rece dinspre tărăboiul de afară. Câmpurile de in tocmai începuseră să înflorească, iar acum erau în flăcări. Luni întregi de muncă grea erau făcute scrum.

— *El* este răspunzător, nu? făcu Azuba din colț.

— Da.

Era același Dumnezeu care prefăcuse Nilul în sânge, care adusese o plagă a broaștelor, apoi țânțari și muște, moartea dobitoacelor și bube peste toți, mai puțin peste evreii din Gosen.

— Da. *El* este.

— Pari încântat.

— Ai auzit și tu veștile pe care le-am auzit eu. Va veni un izbăvitor.

— Nu pentru noi.

— De ce nu pentru noi?

— Ce tot spui acolo, Chelubai?

Francine Rivers

— Ceva ce mi-a spus bunicul când eram doar un copil. Se întoarse și se ghemui în fața fiilor săi. O poveste care se spune încă de pe vremea strămoșului nostru Iefune. Era prieten cu Iuda, al patrulea fiu al lui Iacov, patriarhul celor douăsprezece seminții. Chelubai își aminti fața bunicului său la lumina focului, mohorât, zeflemitor.

— Nu pricep. Noi n-avem nimic a face cu evreii.

Se ridică și începu să se plimbe.

— Nu acum. Pe-atunci, era o legătură. Fiii lui Iuda erau pe jumătate canaaniti. Se spune că doi au fost uciși de Dumnezeu. Șela a fost ultimul, numit după Șelafela, țara în care s-a născut. Alți doi fii i-au fost născuți lui Iuda de o femei numită Tamar, și ea o canaanită. Și apoi s-a întors în corturile tatălui său. Asta se întâmpla pe vremea foametei cele mari. Toți mureau de foame, peste tot, numai în Egipt era hrană. Apoi, de necrezut, fratele lui Iuda, Iosif, a ajuns mai-mare peste Egipt, și mai-mare peste el era doar Faraon. Închipuie-ți. Un rob care să devină al doilea cel mai mare om din țară, după Faraon. Un Dumnezeu mare și puternic a intervenit în toată istoria asta!

Privi afară pe geam.

— Când au ajuns evreii, au fost bine primiți și li s-a dat cea mai bună bucată de pământ din țară: Gosenul. Iefune era un urmaș al lui Esau, unchiul lui Iuda, și el era prieten și cu Abdulam. Așa că a găsit trecere la Iuda și a făcut o înțelegere cu el, să îngrijească de familia noastră. Așa am devenit robi, la început ai lor, am lucrat pământul și am strâns recolta ca evreii să fie liberi să-și păstorească turmele tot mai mari. Era o înțelegere ingrată, dar necesară ca să supraviețuim. Iar apoi s-a întors roata. Au venit alți cârmuitori. Noi am rămas tot robi, dar robi au ajuns și evreii, și cu fiecare an care trecea, călcâiul lui Faraon a apăsât mai greu peste ei decât peste noi.

— De ce?

El se uită la ea.

— Cine știe?

Invidie? Pică? Mai degrabă pentru că erau rodnici și se înmulțeau. Un patriarh și doisprezece fii ajunseseră un popor de sute de mii de suflete. Erau la fel de mulți evrei câte stele pe cer! Faraon probabil se temea că dacă evreii ar fi avut destul curaj și tupeu, s-ar fi ridicat, ar fi

Războinicul – Caleb

intrat în oastea Egiptului și și-ar fi câștigat libertatea. Puteau ajunge stăpâni peste Egipt. În schimb, ei se jeleau și se văicăreau în timp ce lucrau, strigând la Dumnezeu lor nevăzut să-i izbăvească, și prin aceasta își culegeau singuri batjocuri și dispreț.

Până acum.

Chelubai își ridică privirea la cerul ce se frământa. Nu Îl putea vedea pe Dumnezeu acesta, dar îi vedea puterea. Zeii Egiptului erau nimic pe lângă El. În depărtare, soarele străluci peste Gosen. Se părea totodată că El făcea deosebire între poporul Său și vrăjmaș. Lipindu-și buzele strâns, Chelubai privi la focul ce pârjolea lanurile de secară. Numai ce începuse să se coacă; recolta era atât de aproape. Acum, pierduseră tot.

După seara aceasta, avea să urmeze o altă perioadă de foamete, iar familia lui avea să sufere.

Numai dacă...

Un fir subțire, o legătură îndepărtată poate era îndeajuns pentru a schimba totul.

Chelubai luă o bucățică de gheață de pe pervaz. O strânse între degete și o aruncă în gură. Gheața era tare și rece pe limba lui, dar începu să se topească devenind caldă și dulce, înviorându-l. Inima îi crescuse auzind sunetele și furia din jurul său. Se desfăta în ele. Dumnezeu evreilor putea preface apa în sânge și să aducă broaște, țânțari, muște și boală. Vântul, apa, focul și aerul Îi erau supuse. Iată un Dumnezeu căruia se putea închina. Iată un Dumnezeu care nu era lucrarea vreunei mâini omenești!

Își făcu mâinile căuș și le întinse afară. Palmele îl înțepau sub loviturile bucăților tari de gheață, dar cu toate astea le ținu întinse, până când se strânse o grămăjoară mică în mâini. Apoi le aruncă în gură și mestecă gheața.

Chelubai îi adună pe toți cei din familia lui.

— Dacă vrem să scăpăm cu viață, trebuie să ne ducem în Gosen și să trăim printre evrei.

Francine Rivers

— Să trăim printre cei din poporul pe care-l disprețuiește Faraon?
Ți-ai pierdut mințile, Chelubai!

— Grâul și secara albă încă sunt în perioada de creștere. Zeii Egiptului le-au păzit. Avem încă lanurile acelea.

Chelubai scutură din cap.

— Până când?

— Zeii sunt în război, Chelubai. Și noi am face bine să ne ținem departe de ei.

— Dumneata ce zici, tată?

Hețron rămase tăcut încă de când începuse discuția. Tulburat, își ridică creștetul.

— Au trecut generații întregi de când strămoșul nostru Iefune l-a urmat pe Iuda din Canaan. Evreii vor fi uitat de mult cum și de ce am venit noi aici.

— O să le aducem aminte că am fost cândva prieteni apropiați cu Iuda.

— Aproțiați? Fratele cel mai mare al lui Chelubai, Ierahmeel, pufni. Un prieten al unui prieten?

— Tată, n-ai zis tu cândva că tatăl tău a spus că tatăl tatălui său a luat de nevastă o femeie evreică?

Ram sări și el în ajutorul fratelui lor mai mare.

— Și acum câți ani se întâmplă asta? Crezi că evreilor le va mai păsa dacă noi avem una din femeile lor în neamul nostru? Să fim serioși! Ce rost are o femeie? Care era numele tatălui ei?

Chelubai mârâi.

— Ai uitat? Evreii au venit la noi după paie când Faraon nu a mai vrut să le dea paie.

— Paiele de care noi aveam nevoie pentru boii noștri.

Chelubai îl privi pe Ierahmeel.

— Eu le-am dat tot ce aveam.

— De asta ai venit după aceea la mine după furaje pentru dobitoacele tale?

— Da, așa e. Iar acum, dacă privești în jur, o să vezi că nu a mai rămas nimic de mâncare pentru animale. Decât în Gosen! Acolo este pășune. Chelubai se uită la tatăl său. Și am făcut negoț cu grânele noastre pe capre. Acestea sunt alianțele pe care ne putem baza.

Războinicul – Caleb

— Alianțe ce ar putea abate mânia lui Faraon peste noi! Ierahmeel se ridică în picioare, cu fața stacojie de furie și nerăbdare. Ce protecție vom avea față de oștenii lui? Nu vom face nicio alianță. Trebuie să ne ținem departe de războiul acesta.

— Sunteți orbi oare? Priviți în jurul vostru, frații mei. Chelubai arată cu mâna spre lanurile de secară și in, culcate la pământ de grindină, înnegrite de foc. Suntem chiar în *mijlocul* acestui câmp de luptă!

— Faraon va avea câștig de cauză!

Chelubai râse lipsit de umor.

— Faraon și zeii lui la un loc n-au putut feri Egiptul de Dumnezeul evreilor. Un fluviu de sânge, broaște, țânțari, muște, bube! Ce va mai trimite acum Dumnezeul evreilor? Se aplecă înainte. I-am auzit cu toții pe evrei implorând venirea unui izbăvitor. Și izbăvitorul lor a venit. Haideți să-L luăm și noi ca izbăvitor al nostru.

— Vorbești de Moise?

— Moise e un om. Nu e decât cel ce vorbește pentru Dumnezeu, cel care îi spune lui Faraon ce i-a spus Dumnezeul evreilor să-i zică. Cel care a distrus lanurile noastre ieri este un Dumnezeu atotputernic, și acest Dumnezeu Își va izbăvi poporul.

— Nu. Ierahmeel se încruntă. Nu, am spus. *Nu!*

Chelubai strânse din dinți, încercând să se stăpânească. Exploda de furie în fața prostiei fratelui său care nu avea să-l facă pe tatăl lor să plece din acest loc părăsit. Își deschise mâinile și vorbi mai liniștit.

— Și ce se întâmplă dacă rămânem aici? Ce se va întâmpla când Faraon și demnitarii lui vor fi înfometăți și vor avea nevoie de grâne? Va spune: „Nesăbuița mea a adus nimicirea peste țara noastră.“ Nicidecum. O să trimită oștenii săi să jefuiască tot ce a mai rămas în picioare. Sacii de grâne pe care i-am câștigat prin muncă cinstită ne vor fi furați. Dar rezervele noastre le putem lua cu noi în Gosen ca daruri. Tot grâul și secara albă.

— Daruri?

— Da, Ram. Daruri. Trebuie să ne lipim de evrei. Și trebuie s-o facem acum.

Chelubai simți ochii tatălui său ațintiți asupra lui. Întâlni privirea aceea îngrijorată cu o hotărâre feroce în ochi.

Francine Rivers

— Dacă e să supraviețuim, tată, trebuie să facem ceva, *acum!*

Tatăl său privi la ceilalți fii ai săi.

— Poate că Chelubai are dreptate.

Înfierbântați și furioși, protestară, vorbind toți deodată. Dar nimeni nu avea o altă soluție pentru a-i proteja de dezastrul iminent.

— Dacă Faraon i-a urât pe evrei înainte, acum îi urăște și mai mult.

— O să-și trimită iarăși oștenii în Gosen.

— Vrei să vezi cum regele Egiptului își îndreaptă ura și împotriva noastră?

— Tată, am face bine să stăm departe de asta.

Chelubai discutase toată dimineața cu ei și nu reușise să-i convingă.

Nu avea de gând să mai piardă vremea. Se ridică în picioare.

— Faceți cum doriți, frații mei. Stați în colibele voastre cu nădejdea că plaga ce va veni, oricare ar fi ea, are să vă lase secara neatinsă. Cât despre mine, eu și casa mea, noi vom fi în Gosen înainte de apusul soarelui, înainte să cadă o altă năpastă peste noi, una și mai cumplită decât ultima oară!

Frații săi protestară cu toții.

— Mai bine să așteptăm să vedem ce se întâmplă decât să ne purtăm ca niște nesăbuiți.

Chelubai se uită la frații săi mai mari.

— Dacă mai rămâneți mult să așteptați, o să muriți.

În timpul cât Chelubai s-a dus până la pământul peste care era stăpân, Azuba încărcase boii cu fiarele de la plug, cosoarele și restul sacilor cu grâne din recolta de anul trecut. Deasupra peste toate erau lucrurile familiei. Meșa avea să vadă de cele câteva capre ce le asigura necesarul de lapte și carne.

Chelubai băgă de seamă o lădiță mică din lemn legată într-o parte a căruței.

— Ce-i asta? o întrebă el pe nevasta lui, cu toate că știa prea bine ce era.